

Keik lapsed ja keik wannemad
Kass sinno tee peál kóndi:
Et sinno armo maitsewad,
Kui lubbad, igga tundi.
Kes pühha kirja kalliks peab,
Se tödest' sedda arro saab,
Mis hea, ehk mis kurri.

So armo wóttka wallada
Ka feisri herra peále,
Kes omma riki murrega
Siin hoib rahho teele;
Ka Ma ja kohto wannemad,
Kes temmost seátud üllemad.
So armo holeks wóttka.

Oh hoia feige többe eest
Keik liñnad, maad ja küllad,
Ja surest pouast, rångast weest,
Mis rikkub pöllud väljad:
Ka sõda kissa, waeno heált
Oh kauta mailma peált,
Kül iggarveste árra.

Kui sinna, helde Jesuke!
Meil' liggi tahhad olla,
Ei pudo meil' siis ühtige, no ommat
Ei kahjo saaks siis tulla: bi eillat
So peále mete lodame,
So käest keik abbi otame,
Gest sinnuta on häddal!

Soldati tüttar.

Maria olli ühhe liht soldati ainus tüttar,
käis lapsest sadik rüggemendi seltsis ühhest
paigast teise. — Kui ta 15 aastane olli,
surri temma emma, — ja fui ta omma árra
minnemist olli tundnud liggi ollewad, olli ta
Maria omma wodi áre kutsunud ja üttel-
nud: „Armas laps, minna pean nùùd warfi
sitt árraminnema. Agga sinna kuivata om-
ma filmawet, ja kule, mis ma sulle weil en-
ne rågin, ennego surma ingel tulleb. — Mo
laps, sa tead füi, et mul kedvagi sulle posle
jätta, mis mailm warrandusseks nimmetab,